

Стільки минуло вже днів, полотном забуття їх накрито.
Нині вже інший є світ, може зісталось клейно.
Іноді вийму старий, запорошений, з віршами зшиток,
замкнений в шафі від літ. Так, це було вже давно.

Наша гімназ'я стояла на схилі малого узгір'я,
жовта дорога вела просто до річки униз.
В осені день кучерявий дощем тут приїхав із гір'я;
всюди лежала імла, в вухах тріщало, мов хмиз.

В сивій задумі присіли кицьком почорнілі доми та
тяжко схилили руді, ґонтові, темні чуби.
Вуличка сміттям обросла, мов мохом, літами немита,
скривлений з віку й біди – комин, мов бляха труби.

Річка в долині віддихала холодом. Запах води плив,
гори нагадував й ліс. В літеплий день весняний
хвиль каламутних із-під льодового покривала вплив,
разом із кригами ніс перші діввацькі ще сни.

Неба півколо та жовтий шкільного городу ромбоїд,
пліт із широких делін,[50] кілька зелених смерек,
с'юксів ватага малих у завзятім розігрита бої,
тінь уподовж деревин, від баркана впоперек.

Промінь заблуканий нишпорив похапцем по коридорі,
сонця усмішка рясна рідко впадала углиб.
Тихо весна заглядала в віконця мутні, непрозорі,
в серці співала весна, краща від цьої з-за шиб.

Під абажуром з бібулки зеленої полумінь маяв
в нафтовій лампі малій, буцім хотів би втекти.
Хлопець, похилений в захваті, німо над книжкою Мая
мріяв про безкрай землі, про невідкриті світи.

Пташка співала мальована на паперовій тапеті.[51]

Тихо проходив тут день кроками сірих годин.
Мухи дрімали в задумі в кутку на старім табуреті,
а на підлогу зі жмень вилетів сон не один.

Понад дахами – хмарин розіп'ята муслінова верша,
провесна, таловина, шуми далеких сосон.
Наче весни усміх перший є вірш і дівчина перша;
спомин – роса весняна, щастя забутого сон.

Вечором місяць – на стелі неба завішена лампа.
Срібний на хмарі пожар, срібний на місті муслін.
Гомін пісень у заулку об стіни, мов краплями, ляпав,
жалісний бренькіт гітар, вривчастий спів мандолін.

І кучерявилась просива курява над половими
міддю стрічками доріг, що відлітали до гір.
Спомин тих днів, мов джерельна вода, не раз душу вже вимив,
вчора, тепер і торік був як потіха й докір.

Час проминув молодечих пригод, і змаганнів, і бесід.
Вже протікає до дна, вже щораз глибше полин.
Знаю тепер вже, що кожного серце окремий є всесвіт,
кожного правда одна, правда зелених хвилин.